

номенклатура та асортимент її продукції, тривалість життєвого циклу товарів, її можливість здійснювати моніторинг науково-технічної інформації щодо ринку новацій, рівень науково-технічного та технологічного потенціалу тощо. Для розроблення стратегії інноваційного розвитку можна застосовувати різні методи та моделі, але зважаючи на поведінку організації та зовнішнього середовища, формування корпоративної стратегії інноваційного розвитку підприємства повинно закінчуватися розробкою стратегічних висновків за кожним видом бізнесу щодо можливих альтернативних напрямків, які може обирати підприємство на стадії реалізації стратегії інноваційного розвитку.

Література.

1. Александрова В.П. Законодавча база і розвиток інноваційної сфери / В.П. Александрова, Т.І. Щедрина // Проблеми науки. – 2005. – № 12. – С. 40-46.

2. Андибур А.П. Визначення пріоритетів інноваційних стратегій підприємств як передумова ефективного управління / А.П. Андибур // Проблеми науки. – 2006. – № 2. – С. 9-15.

3. Антонюк Л.Л. Інновації: Теорія, механізм розробки та комерціалізації: [монографія] / Л.Л. Антонюк, А.М. Поручник, В.С. Савчук. – К.: КНЕУ, 2003. – 394 с.

4. Галушка З.І. Стратегічний менеджмент: [Навчально-методичний посібник] / З.І. Галушка, І.Ф. Комаринський. – Чернівці, 2006. – С. 101-148.

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ

***КУЧЕРЕНКО А.В., СТУДЕНТКА*, НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БІОРЕСУРСІВ І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ***

Досліджуючи сучасний стан економіки, спостерігаємо необхідність використання інновацій як основу якісних зрушень. За сучасних умов господарської діяльності інновація стала рушійною силою економічного, технологічного, політичного, екологічного та соціального розвитку суспільства.

* Науковий керівник: Демешкант Н.А., д.пед.н., професор

Важливою складовою для розробки стратегії економічного розвитку країни є створення надійної та ефективної інноваційної системи, яка включає періодичні процеси послідовного заміщення цілісних комплексів технологічно сполучених виробництв технологічних циклів, відтворення вітчизняного науково-технічного потенціалу, більш ефективного його використання для розвитку виробництва [2].

Управління інноваційною діяльністю є ключовим елементом, від ефективності якого залежить розвиток суспільства та оптимізація підприємницької діяльності. Тож особливого значення набувають проблеми вивчення управління інноваційною діяльністю.

Термін «інновація» як економічну категорію ввів Й. Шумпетер, зазначивши, що це не просто дефініція, а будь-яке нововведення, нова функція виробництва [4].

Закон України «Про інноваційну діяльність» трактує інновації як новостворені або вдосконалені конкурентоспроможні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери [3].

У таблиці 1 представлено аналіз інноваційної активності підприємств України, зроблений на підставі даних Державної служби статистики [5].

Таблиця 1

**Впровадження інновацій на підприємствах
України у 2010-2015 рр.**

Роки	Частка підприємств, що впроваджували інновації	Впроваджено нових технологічних процесів, оа.	У т.ч. маловіходні ресурсозберігаючі, оа.	Впроваджено в виробництво інноваційних видів продукції, оа.	З них нові види техніки, оа.
2010	11,5	2043	479	2408	663
2011	12,8	2510	517	3238	897
2012	13,6	2188	554	3403	942
2013	13,6	1576	502	3138	809
2014	12,1	1743	447	3661	1314
2015	15,2	1217	458	3136	966

Як свідчать показники таблиці 1, за період з 2010 по 2015 роки частка підприємств, що впроваджували інновації становить в середньому 13%, в той час як частка інноваційно-активних підприємств в розвинених країнах становить 80-85 % від їх загальної кількості [4]. Українські підприємства потребують активного впровадження нових технологій, особливо матеріало- та енергозберігаючих. Однак дані свідчать про те, що необхідних системних змін не відбувається, оскільки кількість впроваджених нових технологічних процесів зменшується, навіть за досліджуваній період, а основним видом інноваційної діяльності залишається випуск інноваційної продукції, обсяг якої також є нестійким.

Управління інноваційною діяльністю є складовою менеджменту сучасного підприємства, яке охоплює планування, організацію та стимулювання інноваційної діяльності, реалізацію інноваційних проєктів, розрахованих на отримання конкурентних переваг і зміцнення ринкових позицій підприємства.

Своєрідність інноваційної діяльності полягає в тому, що вона є діяльністю підвищеного ризику порівняно із звичайним підприємництвом (що також здійснюється на власний ризик). Цей високий ризик обумовлений новизною, творчим характером науково-технічної роботи, ймовірністю отримання як позитивного, так і негативного результату, тому значна частина підприємств не бажають впроваджувати інновації.

Ключовими завданнями реалізації управління інноваціями на підприємстві є:

- формування інноваційної стратегії організації в контексті її загальної стратегії;
- визначення принципів формування інноваційної політики та інноваційної стратегії;
- розробка планів і програм інноваційної діяльності;
- обґрунтування та вибір інноваційних проєктів, які розширюють або диверсифікують діяльність організації;
- визначення джерел ресурсного забезпечення реалізації інноваційних програм та проєктів;
- формування організаційної структури, сприятливої для інноваційних змін [1].

Ефективне управління інноваційною діяльністю має розглядатися як забезпечення виконання поставлених стратегічних

цілей та завдань, використовуючи інтелект, ідеї, мотиви поведінки людей, що є найважливішим чинником, який впливає на ефективні соціальні, економічні та технологічні нововведення [2].

На сучасному етапі будь-яка країна прагне забезпечити свій розвиток на основі інновацій, що ведуть країну вперед, тому не дивно, що держава сприяє інноваційному розвитку підприємств, закликає ставати на шлях інноваційного розвитку.

На жаль, в інноваційній сфері України спостерігається тенденція, коли підприємства певною мірою не поспішають переходити на такий тип розвитку через недосконалість державної політики, світову кризу тощо.

Підприємствам, які обрали інноваційний шлях розвитку, слід суттєво розглянути свої стратегічні наміри, навчитися правильно керувати інноваційним розвитком та пам'ятати, що передові технології – це майбутнє, потрібне не тільки державі, а й підприємству, оскільки вони є одним з головних чинників в ефективному економічному механізмі розвитку країни.

Література.

1. Боярська М.О. Управління інноваційними процесами на підприємствах: особливості реалізації / М.О. Боярська // Економіка підприємства та управління виробництвом. – 2014. – № 4. – С. 112-116.

2. Витвицька О.Д. Особливості інноваційного розвитку економіки та завдання аграрної науки та освіти / О.Д. Витвицька, Н.А. Демешкант // Агросвіт. – 2015. – № 9 – С. 3-7.

3. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/40-15>

4. Механік О.В. Інновації, історія їх виникнення, суть та значення для підвищення конкурентоспроможності країни / О.В. Механік // Формування ринкових відносин в Україні. – 2013. – № 2. – С. 3-10.

5. Наукова та інноваційна діяльність в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ukrstat.gov.ua/operativ/operativ2005/ni/ind_rik/ind_u/2002.html